

КАКЪ ТРОПЧО ГЛЪТНА ЕДНА ЖАБА

Презъ една гореща лѣтна вечеръ, преди залѣзъ-слѣнце, Тропчо слѣзе къмъ дѣдовата Медаркова воденица да се окжпе. Воденицата не вървѣше. Наоколо глѣхнѣха въ есененъ зной градини пълни съ узрѣли кауни и мѣхнати праскови. Жижаха пчели. Тѣ глѣтаха меденъ прашецъ отъ чашкитѣ на латинкитѣ и носѣха медъ въ сламенитѣ кошери на дѣдовия Медарковъ пчелинѣ. Тропчо надникна презъ отворената врата на воденицата — нѣма никой. Къде ли е отишълъ стариятъ водиничаръ? Слѣзе на пжтеката къмъ рѣката и намѣри дѣда Медарка — спи сладъкъ сънь — изтегнатъ на тревата, подъ една върбова сѣнка. До него побита вждица. Дошълъ да хване нѣкоя рибка старецътъ, легналъ и заспалъ. — Спи сега дѣдо Медарко дълбоко, а въ градината му, задъ воденицата, клонитѣ на прасковата се чупятъ, натегнали отъ зрѣлъ плодъ, — си помисли Тропчо. — Я да ида, че да си откжсна две-три жълти праскови!

Върна се назадъ тичешкомъ. Прескочи градинския плетъ и безшумно се промъкна презъ лѣхитѣ къмъ плодното дърво. Покатери се, откжсна прасковитѣ отъ найгорното клонче и ги излапа набърже. Сетне слѣзе доле, избърса съ ржавъ сока отъ устнитѣ си и трѣгна между кошеритѣ.

— Какъ ми се яде медъ! — въздѣхна малкиятъ крадецъ и надникна въ единъ кошерь. Дали има вжтре медени пити? Трѣбва да има — сега е есенно време. Охъ, да може Тропчо да измъкне една пита!

Пчелитѣ, сѣкашъ разбраха какви мисли се въртятъ въ главата на малкото момче. Забрѣмчаха край ушитѣ му, полазиха го по врата. Тропчо замаха съ ржце и побѣгна къмъ воденицата.

— Азъ ей сега ще ви прогоня! — закани се той и влѣзе въ дѣдовата Медаркова стаичка. Брѣкна подъ възглавница му, извади кутия съ цигари. Запали на огнище-